Els Jocs Olímpics de la paritat

Per primera vegada en la història hi haurà el mateix nombre d'homes i de dones competint en la gran cita

París reuneix grans figures que simbolitzen la lluita contra la discriminació i per la igualtat

0,5 EUROS

L'ESPORTIU

INFORMACIÓ, OPINIÓ I ANÀLISI

DILLUNS, 22 DE JULIOL DEL 2024 • www.lesportiudecatalunya.cat • @lesportiucat • ANY 23. NÚM. 8153

REVÀLIDA

Arnau Martínez té el repte de recuperar el protagonisme i la confiança de Míchel després d'un curs apagat

Un estiu molt menys carregat que l'anterior, la menor competència i la versatilitat han d'ajudar el maresmenc a guanyar pes

QUIM PUIG

IKER ALMENA CAUSA SENSACIÓ EN L'ARRENCADA DE LA PRETEMPORADA

CICLISME TOUR

Tot, tot i tot

Tadej Pogacar arrasa també en la contrarellotge i arrodoneix amb la sisena victòria d'etapa un Tour colossal, el tercer del seu palmarès

BARÇA

Els Jocs, l'altre somni de Pau Cubarsí, el futbolista més jove a París 2024

Per començar de nou

REINICIAR • Arnau Martínez torna amb una gran motivació després d'una temporada difícil en què va perdre la titularitat i la confiança de Míchel **TREBALL** • Sense competència directa, el català busca reafirmar-se com a peça essencial del Girona

Arnau Madrià
GIRONA

Arnau Martínez, el jove lateral català del Girona, afronta la temporada 2024/2025 amb una nova perspectiva després de superar el curs més difícil a títol personal i en l'àmbit professional. La temporada passada, marcada per les poques vacances i un estat físic curt reconegut pel mateix tècnic Míchel, va veure com Arnau perdia pes en l'esquema de l'equip. Aquesta temporada, però, es presenta com una oportunitat per redimir-se i reafirmar-se com a peça fonamental del Girona FC.

La temporada 2022/23 va ser notable per a Arnau, amb 33 partits disputats dels 38 possibles, 32 com a titular, va acumular 2.735 minuts de joc. La seva presència constant al terreny de joc reflectia la confiança que l'equip tècnic dipositava en ell. Tanmateix, el curs següent, 2023/2024, les circumstàncies van canviar dràsticament. Amb només 21 partits jugats, 14 com a titular, i un total de 1.240 minuts, Arnau va veure com la seva participació es reduïa a menys de la meitat respecte a l'any anterior. Jugadors com ara Eric Garcia i Couto van passar davant seu, i van dificultar la seva consolidació en un equip que rutllava a la perfecció i va aconseguir competir durant bona part de la lliga contra el Madrid i el Barça en les primeres posicions. Un fet històric.

Per avançar feina

Una de les causes principals d'aquest descens en el rendiment va ser la seva incorporació tardana a la pretemporada. Després de participar en l'Eurocopa sub 21 l'estiu del 2023, Arnau es va unir al grup unes setmanes més tard, fet que va afectar la seva preparació física i tàctica. Això, sumat a la competència interna, va fer que Arnau es trobés en una situació desavantatjosa des del principi. Míchel, l'entrenador del Girona, va reconèixer que el jugador no estava en el seu millor estat físic, fet que es va reflectir en les seves prestacions al camp.

Aquest estiu, Arnau ha realitzat un treball específic per millorar el seu estat físic i arribar en plenes condicions a la pretemporada. Aquesta vegada, el jove futbolista ha pogut començar des del primer dia amb el grup, a diferència de l'any passat, i ha tingut unes vacances. Aquesta continuïtat des de l'inici de la pretemporada és clau per recuperar la seva millor versió i guanyar-se la confiança de l'entrenador. A més, Arnau ha dut a terme un programa de preparació física individualitzat per assegurar-se que està en la millor forma possible per afrontar els reptes de la temporada.

La situació actual al lateral dret és favorable per a Arnau. Eric Garcia està fent la pretemporada amb Flick en el Barça i Couto, de moment, segueix amb el Manchester City. Tot i que no es descarta un possible préstec de Couto al Girona, les possibilitats són complicades. En aquest context, Arnau té l'oportunitat de consolidar-se sense una competència directa. La seva versatilitat, que li permet jugar tant de lateral dret com de pivot, és un valor afegit que pot resultar decisiu en els plans de Míchel.

La presència d'Arnau en el primer equip és un testimoni del bon treball fet en les categories inferiors del Girona, en què s'ha format com a jugador. Abans de concloure la temporada, es va relacionar el jugador a diferents clubs que van mostrar-se interessats per fitxar-lo, entre els quals l'Atlético de Madrid. Això no obstant, el club li ha ofert una renovació de contracte amb condicions millorades, reconeixent la seva vàlua tant dins com fora del camp. Aquesta proposta de renovació, que inclou un augment salarial, demostra la confiança del club en el seu potencial i la seva importància estratègica per al futur. Quique Cárcel va dir això en el *Tot rodó* de TV Girona fa uns quants mesos: "És una situació complicada. Realment no és fàcil perquè ara ell no està jugant, i quan un no juga no està en el seu millor moment per prendre decisions. És un jugador que és de la casa, per qui el club ha apostat i ho segueix fent. A nosaltres ens agradaria que continués, però també hi ha una altra part, i ell ha de prendre decisions sobre què vol fer amb la seva carrera esportiva. Cal prendre la decisió de si aquest estiu el renovem o si haurem de buscar una venda, perquè realment serà complicat tenir un jugador jove que acaba contracte." El club va exercir la seva pressió de manera indirecta cap al jugador que la seva prioritat és continuar en el Girona.

Jugador de formació

La progressió d'Arnau és essencial per mantenir el nivell de qualitat dels jugadors formats en el club i per complir amb els requisits de la UEFA sobre la presència de jugadors de formació local. La seva trajectòria és un exemple del compromís del Girona FC amb el desenvolupament de joves talents i la seva integració en el primer equip. Mantenir-lo en l'equip també serà important per complir amb els requisits que la UEFA marca sobre la presència en el primer equip de jugadors de formació local. Això no només assegura la conformitat amb les normatives, sinó que també envia un missatge positiu als altres joves jugadors del planter sobre les oportunitats que poden tenir si treballen intensament.

Arnau Martínez afronta una temporada crucial per a la seva carrera en el Girona. Després d'un any difícil, ha treballat molt aquest estiu per tornar al seu millor nivell. Sense encara una competència directa al lateral dret i amb una proposta de renovació sobre la taula, Arnau té l'oportunitat de demostrar la seva vàlua i consolidar-se com a peça clau en l'esquema de Míchel. Sense anar més lluny, en el darrer amistós contra el Montpeller a les instal·lacions de Torremirona, es va poder tornar a veure el futbolista jugant en la posició de pivot, una prova més que el tècnic madrileny vol contemplar per la temporada. Amb 65 minuts disputats, Arnau sap que haurà de treballar i aprofitar totes les oportunitats que se li presentin en una temporada en què hi haurà molts més minuts per repartir. ■

Arnau Martínez, durant l'amistós contra el Montpeller ■ QUIM PUIG

Per jugar més

El passat curs, el català només va disputar 14 partits de titular i 1.240 minuts

El lateral dret, una prioritat en el mercat

El Girona sap que s'ha de moure ràpid i bé en el mercat d'estiu de fitxatges, tot i que no té gaire marge per arribar a les 23 fitxes de la Llista A de la UEFA. Entre les posicions que s'han de reforçar, una de les més clares és la de lateral dret, que podria combinar, també, amb la del central dret. En aquest perfil, el curs passat hi havia Arnau i Couto, tot i que al final cap dels dos va jugar en aquest posició, ja que Eric Garcia es va apoderar de la banda, com a central obert. Aquest curs, però, i amb l'exigència del calendari pels partits de la Champions, el Girona sap que no pot deixar la banda dreta sense recanvis i el club buscarà incorporar-hi un jugador que pugui garantir la competència a Arnau, que, si res canvia, partirà de titular. ■

Pretemporada. Iker Almena ha enlluernat en els dos primers partits amistosos i el Girona compta amb ell per ajudar a pujar el filial a 2a FEF

L'espurna de l'estiu

Albert Isern
GIRONA

Iker Almena està sent una de les grans notes positives de l'estiu en clau blanc-i-vermella. Autor del primer gol contra l'Olot (1-1) amb una picadeta de qualitat per sobre del porter, dissabte va arrodonir la seva contribució individual durant l'estada a la Garrotxa assistint Manu Vallejo amb un toc subtil que va servir per marcar el tercer gol contra el Montpeller. I això que, a la primera part, el jugador nascut el 2004 ja havia filtrat una precisa passada en profunditat que Dovbyk no va saber aprofitar.

El desequilibrant futbolista de l'Hospitalet de Llobregat, que destaca per la tècnica, el driblatge i la seva conducció, va debutar amb el primer equip el curs 2023/24 en un partit de copa a Oriola. Al cap de set minuts, ja havia assistit Pablo Torre, i amb els 58 que va disputar en va tenir prou per ser el jugador que més ocasions de gol va generar (3). Una carta de presentació més que notable per a Almena en partit oficial, que ja havia enlluernat mesos abans, durant la pretemporada, de manera que el bon rendiment que ha tingut aquesta darrera setmana sorprèn entre poc i gens a Míchel i el cos tècnic.

L'extrem esquerrà juga habitualment a cama canviada, però ho pot fer també a cama natural gràcies a la seva capacitat tant per anar cap a dins com per arribar fins a la línia de fons. Almena també va veure porteria en l'amistós de fa un any al municipal d'Olot i va regalar a Savinho el seu primer gol amb la samarreta del Girona en un partit a la ciutat esportiva del Manchester City contra el Sheffield United, completant una jugada més aviat pròpia del brasiler. És per això que, el setembre del 2023, el Girona es va voler protegir de l'interès de clubs europeus com l'Ajax, el PSV, el Borussia Dortmund o el Bayer Leverkusen, i es va assegurar la seva continuïtat, renovant-lo fins al 30 de juny del 2026.

La direcció esportiva és plenament conscient de les qualitats d'Almena, un dels pocs futbolistes que han estat a l'altura en un curs gris per al filial. Només una lesió al final de la temporada el va apartar durant un mes dels terrenys de joc. Amb Sergi Mora a la banqueta, va marcar 6 gols en 30 jornades i es va fer un fart de combinar amb els companys i deixar enrere defenses rivals.

El seu cas és un exemple de les complicacions que implica tenir el segon equip a 3a FEF. No són pocs els clubs de categoria superior que temptegen Almena, a qui la cinquena divisió estatal li queda petita. No obstant això, el Girona, que el curs 2024/25 sí que apostarà de veritat per l'ascens, està disposat a fer un esforç per retenir el futbolista, de 20 anys, a qui vol convèncer perquè es quedi i ajudi el filial a pujar a 2a FEF, alhora que continuaria en la dinàmica del primer equip. ■

Almena, en acció en el partit de dissabte contra el Montpeller a la Vall d'en Bas ■ QUIM PUIG

Entonat

Un gol i una assistència suma l'extrem en els dos primers amistosos

Temptejat

Tot i l'interès de diversos clubs, el Girona vol que es quedi per ajudar el filial a pujar

Mercat. El migcampista malià jugarà en la 2a divisió belga per mirar de retrobar sensacions

Ibra Kebé marxarà cedit al Lommel SK

Arnau Madrià
GIRONA

El Girona ja té a punt la cessió d'Ibra Kebé al Lommel SK de la segona divisió belga, per què també han passat jugadors del club com ara Àlex Granell i Èric Montjonell. Així com va avançar Catalunya Ràdio, l'operació entre els dos clubs del City Football Group es pot fer oficial avui mateix i el malià ja viatjaria cap al seu nou destí. El futbolista del Girona no ha tingut sort amb les lesions, aquestes dues darreres temporades. El juny del 2022, Kebé es va sotmetre a una artroscòpia de genoll esquerre a l'hospital Quirón que el va deixar fora de l'equip més d'un any. Entremig, va recaure de la lesió el març del 2023. Després de retornar als terrenys de joc, va anar cedit al Mirandés el curs passat i abans va renovar fins al 2026 amb el Girona. El malià buscarà retrobar les sensacions que fa temps va perdre. ■

Kebe a Olot ■ QUIM PUIG

Jerarquia. Juan Carlos valora les llàgrimes del passat i diu que serà un curs molt especial

“El club està creixent i el projecte avança”

Albert Isern
GIRONA

El Girona va penjar ahir a les xarxes socials una entrevista a Juan Carlos, que encadena el sisè curs a Montilivi. El porter valora les patacades dels cursos anteriors i el present il·lusionant. “Estic feliç d'allargar el viatge que vaig començar aquí fa sis anys. Hem plorat de tristesa i d'alegria, però hem estat tossuts i ens mereixem viure aquest moment impressionant. Cada vegada arriben millors jugadors i més treballadors al club. Vol dir que les coses s'estan fent bé.” El tercer capità, de 36 anys, assegura que pot ajudar “de moltes maneres”, especialment els joves, i destaca l'ascens a Tenerife i el triomf contra el Barça (4-2), que va segellar la classificació per a la Champions League. ■

Jocs Olímpics Un llegat històric

Referents i empoderades

UNS JOCS PARITARIS • Han hagut de passar més de cent anys, en concret 124, perquè el nombre de dones i d'homes en uns Jocs sigui equitatiu. La bandera de la igualtat encara és lluny d'onejar des de dalt del podi, però són moltes les atletes que la defensen

Clara Julià
GIRONA

Arriben els Jocs Olímpics. París es vestirà de gala per rebre milers d'atletes d'arreu del món que fa anys que es preparen per a la cita esportiva per excel·lència. Aquesta, per fi, serà la primera edició des del 1900 (el primer any en què les dones hi van poder participar) que hi haurà paritat de representació: el 50% dels atletes (5.250) seran dones. Un fet històric que esdevindrà també un aparador únic per fer visibles i reivindicar moltes esportistes que no només lluiten per les medalles sinó també contra la discriminació i per la igualtat. I ho fan agafant el testimoni de figures que han trencat barreres i que han deixat la seva petjada en la història més enllà de l'esport. Pensar en els Jocs Olímpics és també recordar noms propis com Nawal El Moutawakel (la primera dona marroquina que va guanyar una medalla d'atletisme, el 1984) i Charlotte Cooper (primera dona que va aconseguir una medalla d'or en uns Jocs, a la capital francesa, el 1900), que han passat el testimoni a noves figures que estan a punt per recollir aquest llegat i portar-lo encara més enllà.

Shelly-Ann Fraser Pryce
No és cap secret que els jamaicans destaquen en una competició per sobre de qualsevol altra: els 100 metres llisos. I si parlem de brillar, una de les millors velocistes de la història (Jamaica, 1986) està a punt per enlluernar. Shelly-Ann Fraser Pryce va ser la primera dona que va guanyar un mundial de 100 metres llisos després de ser mare. Amb 37 anys i vuit medalles olímpiques a l'esquena (3 ors, 4 plates i 1 bronze), disputarà els seus cinquens Jocs amb un fan incondicional a la graderia, el seu fill Zyon, de 5 anys.

Simone Biles
Indiscutiblement una de les millors gimnastes de tots els temps (Estats Units, 1997), tal com ho avalen les seves set medalles olímpiques. Uns èxits esportius en una vida no exempta de patiment. Biles va ser una de les víctimes dels abusos de Larry Nassar, antic metge de la federació dels EUA. La pressió de l'alta competició, a més, la va obligar a estar un any fora de competició (2017) i va protagonitzar portades el juliol del 2021 quan va decidir no competir en la final per equips olímpica explicant públicament que no es veia capacitada per continuar a la prova i que prioritzava la seva salut mental.

Yekta Jamali Galeh
Tot i tenir poc més de vint anys, Jamali (Iran, 2004) ha viscut mil i una vides. Va destacar en campionats internacionals d'halterofília en categories inferiors i el 2022, amb només 17 anys, va fugir del règim islàmic durant una competició a Grècia. D'allà va buscar asil polític a Alemanya, que la va acollir en qualitat de refugiada. Els de París seran els seus primers Jocs Olímpics. Jamali ara competeix sense hijab, el vel islàmic, i aspira a obtenir una medalla amb la bandera de l'equip de refugiats que sigui també un símbol de llibertat per a les dones del seu país natal, obligades a viure en repressió permanent.

Katie Ledecky
L'americana (Estats Units, 1997) va escriure la pàgina d'or de la seva biografia als Jocs de Londres, quan va deixar bocabadats a tots els fanàtics de la natació gràcies al seu rècord mundial. Actualment té 10 medalles olímpiques (7 ors i 3 plates), aconseguides en 3 participacions consecutives, fet que l'ha convertit en una de les nadadores més condecorades de tots els temps. No només això, Ledecky manté el rècord mundial de 400, 800 i 1.500 metres d'estil lliure.

Cindy Ngamba
La vida de Cindy Ngamba (Camerun, 1998) va començar amb un pendent ascendent i pronunciat. Amb 11 anys va emigrar del Camerun a Anglaterra i en la boxa va trobar un refugi on canalitzar l'assetjament escolar de què era víctima. L'atleta, que ha manifestat públicament que és lesbiana, no pot tornar al seu país natal, ja que allà l'homosexualitat està tipificada com a delicte. És per això que li van concedir l'asil polític. És la primera refugiada que s'ha classificat en boxa.

50%

Dones. Els de París són els primers Jocs Olímpics de la història en què la representació de dones i d'homes és equitativa. Del conjunt de 10.500 classificats, 5.250 (50%) són dones. Una xifra que queda reduïda si ens fixem en altres perfils, com ara caps d'expedició o entrenadores, on aquestes xifres encara estan lluny de la igualtat. A Tòquio només el 13% del personal entrenador eren dones.

7

Jocs Olímpics. Aquesta és la xifra de participacions que assolirà la piragüista gallega Teresa Portela a París. És l'espanyola que més vegades ha participat en uns Jocs.

38-0

Balanç. Diana Taurasi no ha perdut mai un partit de bàsquet olímpic. Enguany competeix per aconseguir el seu sisè or.

10

Medalles. La nadadora Katie Ledecky té el rècord mundial en tres proves diferents i acumula ni més ni menys que 10 medalles olímpiques: 7 ors i 3 plates.

L'afganesa Kimia Yousofi (a l'esquerra, a dalt) i la jamaicana Shelly-Ann Fraser Pryce (a baix). A la dreta, la gimnasta Simone Biles ■ INSTAGRAM / JEAN-CHRISTOPHE BOTT / OLIVER MATTHYS / EFE

Kimia Yousofi
Va ser la portabandera de l'Afganistan als Jocs de Tòquio i, quan el règim talibà va assumir el poder i va prohibir que les dones fessin esport, es va veure obligada a fugir del país. El Comitè Olímpic Internacional ha permès la representació del país, que competirà amb sis atletes (tres homes i tres dones) a París, dels quals el règim només en reconeix els homes. Yousofi, especialista en 100 metres llisos i actualment establerta a Austràlia, competirà amb la bandera afganesa per representar els somnis robats als 14,2 milions de dones i nenes del país a qui se'ls han prohibit infinitat de drets, entre ells el dret a l'educació.

Teresa Portela
La primera vegada que la gallega Teresa Portela (Espanya, 1982) va trepitjar uns jocs olímpics va ser l'any 2000 i des d'aleshores no ha fallat mai a la cita quadriennal. Aquesta piragüista gallega, que concilia l'esport d'elit amb la maternitat, ha fet història en ser la primera dona espanyola que competirà en set cites olímpiques consecutives.

Julyana Al-Sadeq
Al-Sadeq (Jordània, 1994) és la primera taekwondista jordana que ha estat número u del rànquing mundial i competeix sempre amb hijab. Va guanyar la medalla d'or als Jocs Asiàtics del 2018, fet que va començar a fer popular aquest esport al seu país natal. Una gesta gens menor si es té en compte que, segons Human Rights Watch, en aquest país encara es produeixen els anomenats "crims d'honor". A punt de disputar els seus segons Jocs, Al-Sadeq defensa l'empoderament de les dones afirmant que "es pot lluitar i dur hijab".

Sky Brown
La paraula prodigi es queda curta per a Brown (Japó, 2008). Amb només dotze anys, aquesta jove va aconseguir un bronze olímpic als Jocs de Tòquio en la disciplina de monopatí. No només això: enguany ha estat a punt de classificar-se també en la modalitat de surf. Brown, que té doble nacionalitat i competeix amb Anglaterra, podrà dir que haurà competit en dos jocs olímpics abans de ser major d'edat.

Yasameen Al-Raimi
Si entrenar-se per a uns jocs olímpics ja és complicat, fer-ho en un país en guerra és una gesta gairebé sobrenatural. Però sembla que res és impossible si tens determinació, com és el cas d'Al Raimi (Iemen, 1985), que competeix en la modalitat de tir de 10 metres. Els anys l'han convertit en una experta habilitant espais en camps de pràctica de tir. No només això, perquè la situació política del seu país ha impedit que pogués competir de manera regular o disposar d'una entrenadora, però, tot i això, els de París seran els seus segons Jocs.

Akoko Komlanvi
Tot i ser la millor especialista en rem (Togo, 1994) del seu país, la manca de recursos econòmics va posar en escac el seu futur. Una de les 1.331 beques del comitè olímpic li ha permès poder acudir a les cites per classificar-se per als Jocs. Tot i això, l'esportista ha afirmat en més d'una ocasió que ha hagut de trencar molts estereotips al seu país natal pel fet de ser una dona que practica rem. Togo és el 17è país per la cua en l'índex de desenvolupament sostenible de les Nacions Unides en matèria d'igualtat. ■

Llegenda viva. L'atleta busca a París el sisè or consecutiu per posar el colofó a una carrera històrica

Diana Taurasi, la reina del bàsquet

C.J.
GIRONA

Les ciutats de Lilla i París viuran partits de bàsquet trepidants en què els equips suaran de valent per intentar pujar al podi. Per a algunes d'aquestes atletes, però, el seu llegat és tan llegendari que ser als Jocs Olímpics és només la cirereta del pastís a una carrera de pel·lícula.

És el cas de Diana Taurasi (Estats Units, 1982). L'escorta americana d'ascendència argentina és una de les millors jugadores de bàsquet de tots els temps. Així ho indiquen les estadístiques: l'any 2023, es va convertir en la primera jugadora de la WNBA a superar els 10.000 punts i els de París seran els seus sisens Jocs consecutius, convertint-se —juntament amb Rudy Fernández— en la primera a assolir aquesta xifra en aquesta disciplina.

La californiana va debutar a Atenes el 2004 amb només 22 anys i d'ençà que es va posar la samarreta del seu país, ja no se la va treure més. Per ara, el seu registre és immaculat: té 5 ors i un balanç de 38 victòries i 0 derrotes en partits olímpics. Filla de pares originaris de la ciutat argentina de Rosario, l'atleta ha subratllat en més d'una ocasió la seva passió pel futbol, i va ser precisament a Pequín quan va poder conèixer el seu ídol: Diego Armando Maradona. ■

Diana Taurasi en una imatge de febrer del 2024 ■ FIBA

Z. Haohao, olímpica als 11 anys

Quan Zheng Haohao va néixer, l'any 2012, Diana Taurasi ja havia disputat tres Jocs Olímpics. L'esportista xinesa, que competeix en la modalitat de monopatí (*skateboarding*), serà la més jove a viure aquesta experiència a París. Ho farà amb només 11 anys, abans fins i tot de començar el primer curs d'institut.

Barça. El central blaugrana d'Estanyol serà el futbolista més jove que participarà en els Jocs Olímpics de París, l'únic nascut el 2007

Pau Cubarsí: París i una maleta plena de somnis

Oriol Tortajada
BARCELONA

Estanyol no té camp de futbol, però respira olimpisme. Quatre cases mal comptades al nucli antic, un reguitzell de masies escampades i la fusteria Cubarsí. Durant dècades, el cognom ha estat associat al negoci familiar que el besavi Joan va obrir als anys quaranta. Feia de fuster i de barber. Ara, el besnet portarà el cognom a unes olimpíades. Nous temps. El poble, de 185 habitants, tindrà un atleta olímpic a París 2024. Pau Cubarsí fa mesos que ha situat Estanyol en el mapa. La seva brutal irrupció en el primer equip del Barça a principi d'any va sacsejar l'assossec del poble. Ara, el veïnat mira cap a París. Cubarsí ha portat el batec olímpic al poble. D'Estanyol al món.

Pau Cubarsí debutarà dimecres als Jocs Olímpics amb la selecció espanyola. Espera l'Uzbekistan al Parc dels Prínceps (15 h) en el primer compromís del grup C. El dia 27, Espanya s'enfrontarà a la República Dominicana, a Bordeus, i, el dia 30, tancarà la fase de grups contra Egipte, també a Bordeus. El central del Barça serà el futbolista més jove de la cita olímpica, l'únic nascut el 2007. Supera per un any el segon més jove, l'argentí Claudio Echeverri, nascut el gener del 2006. El francès Désiré Doué, amb 19 anys, nascut el juny del 2005, serà el tercer més jove. L'absència de Lamine Yamal en els Jocs converteix Pau Cubarsí en el noi rècord. Lamine Yamal va tornar a trencar motlles en l'Eurocopa d'Alemanya, convertint-se en el futbolista més jove que jugava una final i guanyava el títol. Per a ell ha estat el premi al millor jugador jove del torneig. Ara, Cubarsí aspira a deixar empremta també a París. Als seus 17 anys, somia amb la medalla. Pedri va penjar-se la plata el 2021 després de perdre la final contra el Brasil. Cubarsí somia amb l'or.

El futbolista del Barça es va assabentar via Instagram que era un dels escollits de Santi Denia. Gol de les xarxes socials als circuits comunicatius de la federació espanyola. La notícia va generar impacte a Estanyol. Tot ha anat molt ràpid en el cas de Cubarsí. Al gener, va debutar amb el Barça de Xavi; al març, va debutar amb la selecció absoluta, i ara, mig any després, participarà en uns Jocs Olímpics. Cubarsí va ser un dels descartats de Luis de la Fuente per a l'Eurocopa, però ara tindrà l'oportunitat de treure's l'espina a París.

Cubarsí confia que la cita olímpica li serveixi també per seduir Hansi Flick des de la distància. Es perdrà la gira americana i tota la pretemporada amb el Barça, però sap que Flick i el seu equip seguiran de prop les seves evolucions en el torneig. La final es juga el dia 9 d'agost, una setmana abans del debut del Barça a Mestalla, en la lliga. El Barça i Flick l'estaran esperant. ■

Pau Cubarsí ■ EFE

Precoç com Lamine

Pau supera per un any el segon més jove, l'argentí Claudio Echeverri, nascut el 2006

Objectiu: medalla

Si Espanya arriba a la final, Cubarsí arribaria just a temps per al València-Barça

Fórmula 1. El pilot australià domina la cursa, però no assegura el triomf fins que el seu company Norris li retorna el primer lloc

Primer triomf de Piastri i doblet de McLaren

Albert Camps
BARCELONA

La primera victòria en una cursa de gran premi d'Oscar Piastri va arribar en un GP d'Hongria molt intens i amb interès i incertesa en diversos fronts. L'australià i el seu company d'equip Lando Norris, segon, van certificar el doblet per a McLaren. El triomf de l'australià va estar precedida de molts missatges de ràdio al pilot anglès, ja que en la darrera aturada per canviar pneumàtics a 23 voltes del final Lando Norris va parar primer i va superar el seu company, que havia dominat completament la cursa des de la sortida. L'equip va dir de mil maneres diferents a l'anglès que tornès el primer lloc al seu company, i només ho va fer a dues voltes per acabar la cursa.

La tercera posició del podi va ser per a Lewis Hamilton, que va mantenir una lluita intensa amb Max Verstappen. El neerlandès anava tercer, però en els dos canvis de pneumàtics l'anglès i el seu equip van fer una estratègia millor i el van superar. Max Verstappen va passar Lewis Hamilton en la pista el primer cop i, en el segon, va estar a punt de recuperar la tercera plaça, però no ho va aconseguir. A falta de set voltes, el campió mundial va intentar avançar l'anglès, però no va poder frenar en el revolt, el va tocar i va volar uns metres sense que cap roda toqués el terra. Verstappen va tornar a la pista en la cinquena posició i va acabar per darrere Charles Leclerc. Aquest és el tercer gran premi consecutiu en què Max Verstappenen no aconsegueix la victòria. Carlos Sainz va acabar sisè. ■

Classificacions

GP d'Hongria	
1r O. Piastri (McLaren)	1h38:01.989
2n L. Norris (McLaren)	a 2.141
3r L. Hamilton (Mercedes)	a 14.880
4t C. Leclerc (Ferrari)	a 19.686
5è M. Verstappen (Red Bull)	a 21.349
6è C. Sainz (Ferrari)	a 23.073
7è S. Pérez (Red Bull)	a 39.792
8è G. Russell (Mercedes)	a 42.368
9è Y. Tsunoda (RB)	a 1:17.259
10è L. Stroll (Aston Martin)	a 1:17.976
11è F. Alonso (Aston Martin)	a 1:22.460

Mundial	
1r M. Verstappen (Red Bull)	265 pts
2n L. Norris (McLaren)	189 pts
3r C. Leclerc (Ferrari)	162 pts
4t C. Sainz (Ferrari)	154 pts
5è O. Piastri (McLaren)	149 pts
6è L. Hamilton (Mercedes)	125 pts
7è S. Pérez (Red Bull)	124 pts
8è G. Russell (Mercedes)	116 pts
9è F. Alonso (Aston Martin)	45 pts
10è L. Stroll (Aston Martin)	24 pts
11è N. Hulkenberg (Haas)	22 pts

Motor. Remunta des de la divuitena plaça en una cursa de supervivència, evita tots els accidents i amplia el marge en l'IndyCar

Gran quart lloc de Palou

Albert Camps
BARCELONA / TORONTO

Àlex Palou va aconseguir una impressionant quarta posició en el GP de Toronto en una cursa de supervivència que només van finalitzar quinze monoplaces. El pilot de Sant Antoni de Vilamajor sortia des de la 18a posició i va anar remuntant amb paciència i també va saber evitar tots els accidents d'aquest circuit urbà. Dos es van produir just davant seu; el més important en què es va mostrar la bandera vermella va ser a 12 voltes del final. Pato O'Ward –el tercer de la general– era sisè, just davant d'Àlex Palou, va patinar a l'entrada d'un revolt i va topar contra el mur. El català el va poder evitar, però sis pilots van acabar implicats en l'accident del mexicà. En la general Àlex Palou suma 411 punts i amplia el seu mar.ge sobre Will Power fins als 49 punts, mentre que el tercer és ara el seu company d'equip Scott Dixon, a 53 punts. ■

BREUS

HANDBOL

Títol europeu i MVP de Petar Cikusa. La selecció espanyola, amb vuit jugadors catalans, va assolir el títol europeu sub20 després de superar Portugal (31-35) en la final disputada a Celje. La generació liderada pels bessons bordilencs Petar Cikusa, escollit MVP, i Djordje, absent en els últims partits per lesió, ja havia estat campió europeu sub18 i mundial sub19. ■

ATLETISME

Bakr El Asri, campió europeu en obstacles. El fondista de Sant Hilari Bakr El Asri va guanyar la medalla d'or en els 2.000 m obstacles en el campionat d'Europa sub-18, que s'ha disputat a la població eslovaca de Banska Bystrica. El corredor del Lloret, que figurava entre els favorits, va atacar de valent en els últims 300 metres i va vèncer amb un registre final de 5:46:79. ■

BÀSQUET

Ricky Rubio, més a prop de la Penya. El retorn de Ricky Rubio al Joventut és cada cop més a prop. De fet, l'agència EFE assegura que el base ja ha acceptat la proposta de la Penya per tornar-hi després de quinze anys. El base ja havia mantingut contacte amb la Penya, tal com va informar L'Esportiu, i ara hauria donat el sí definitiu, segons EFE, que cita fonts properes al jugador. ■

L'any de Tadej Pogacar

TOUR • 'Pogi' recupera l'hegemonia que li va discutir Jonas Vingegaard i es converteix en el primer corredor del segle XXI que enllaça Giro i Tour **A CASA •** L'eslovè, insaciable, suma la tercera victòria d'etapa en els últims tres dies, la CRI de Niça

Borja Sánchez
NIÇA / GIRONA

Instal·lats en la permanent excepcionalitat que ens ha tocat viure, aquest dilluns hauria de ser el dia que s'acaba l'estiu –*blue Monday*, l'autèntic dia més trist superant de llarg el de la campanya de màrqueting d'una agència de viatges que el va situar al tercer dilluns de gener–, perquè les bicis arriben a París. Però com que en l'any que la sequera s'ho havia d'endur tot per endavant, quan amb prou feines hem recordat què és una onada de calor i a més ahir va ploure de valent a bona part del país, veure Tadej Pogacar recuperar la victòria en el Tour, quan fa quatre anys al setembre ens feia entrar en una nova dimensió, allibera i reconforta.

L'eslovè de l'equip dels Emirats, que divendres sortia a disputar l'etapa reina dels Alps –ja havia guanyat la dels Pirineus– amb tres victòries, líder de la muntanya i amb 3:11 i 5:09 d'avantatge en la general respecte de Jonas Vingegaard (Visma) i Remco Evenepoel (Soudal) respectivament, tanca la 111a edició de la cursa més important del món amb tres triomfs seguits i es converteix en el primer corredor del segle XXI a guanyar el Giro –hi debutava i el va liderar de l'etapa 2 fins a Roma– i el Tour el mateix any. L'anterior era l'enyorat Marco Pantani, el 1998, i, abans, Miguel Indurain, l'últim campió de cinc Tours seguits –els de Lance Armstrong van quedar en blanc.

El calendari

El 2024 havia de ser l'any més disputat en el Wolrd Tour amb el fitxatge de Primoz Roglic pel Bora –Red Bull des de la sortida a Florència el dia 1 d'aquest mes– i *Pogi* i Vingegaard havent de desfer l'empat a dues victòries en el Tour, amb l'anunci que Remco Evenepoel hi debutaria. El camí escollit per Pogacar, apostant per córrer menys clàssiques –fa un any, es va lesionar a l'abril–, debutar en el Giro i arribant-hi amb el seu passeig per la Volta a Catalunya amb exhibicions dia sí dia també com ara al Berguedà, Vallter i Montjuïc mateix –té les tres curses per etapes més antigues del calendari el mateix any, com el navarrès el 1992–, esdevindria crucial, també; per la múltiple caiguda dels altres tres astres al País Basc el 4 d'abril. I si el Tour no s'acaba a París després de 110 vegades i ho fa a la Costa Blava on té la residència Pogacar? Tres de tres els últims dies, ahir amb el millor parcial en cada punt intermedi i rebaixant el que abans havien establert Evenepoel –guanyador de la 1a CRI i millor jove– i Vingegaard. 23:07 a la Túrbia (2a categoria al quilòmetre 11,2 i a 480 m), 51:36 al coll d'Esa (17,1 a 335) i 1:04 i 1:28 a la plaça de l'Île de Beauté (28,6) per poder-ho començar a celebrar abans de meta. ■

La celebració del premi al millor equip, amb Marc Soler –penúltim ahir– aguantant la cama al campió ■ SÉBASTIEN NOGIER / EFE

Classificacions

Etapa 21 (33,7 km CRI)

1r T. Pogacar (UAE)	45:24
2n J. Vingegaard (Visma)	a 1:03
3r R. Evenepoel (Soudal)	a 1:14
4t M. Jorgenson (Visma)	a 2:08
5è J. Almeida (UAE)	a 2:18
6è D. Gee (Israel)	a 2:31
7è M. Landa (Soudal)	a 2:41
8è H. Tejada (Astana)	a 2:50
9è S. Buitrago (Bahrain)	a 2:53
10è A. Yates (UAE)	a 2:56
140è **M. Soler** (UAE)	a 9:46

General (3.498 km)

1r T. Pogacar (UAE)	83h38:56
2n J. Vingegaard (Visma)	a 6:17
3r R. Evenepoel (Soudal)	a 9:18
4t J. Almeida (UAE)	a 19:03
5è M. Landa (Soudal)	a 20:06
6è A. Yates (UAE)	a 24:07
7è C. Rodríguez (Ineos)	a 25:04
8è M. Jorgenson (Visma)	a 26:34
9è D. Gee (Israel)	a 27:21
10è S. Buitrago (Bahrain)	a 29:03
44è **M. Soler** (UAE)	a 2h55:47

Muntanya

1r R. Carapaz (EF)	127 punts
2n T. Pogacar (UAE)	102
3r J. Vingegaard (Visma)	70

Regularitat

1r B. Girmay (Intermarché)	387 punts
2n J. Philipsen (Alpecin)	354
3r B. Coquard (Cofidis)	208

Joves

1r R. Evenepoel (Soudal)	83h48:14
2n C. Rodríguez (Ineos)	a 15:46
3r M. Jorgenson (Visma)	a 17:16

Equips

1r UAE Team Emirates	251h36:43
2n Visma Lease A Bike	a 31:51
3r Soudal Qjuick-Step	a 1h33:06

Els protagonistes

“Mai havia somniat guanyar tant, era una bogeria Tour després del Giro. Amb el Giro era un any increïble: el Tour és un altre nivell i els dos junts, encara més”
Tadej Pogacar UAE

“Fa anys que sento que és la millor era del ciclisme i hi estic d'acord, amb Remco, Jonas, Primoz i els que venen darrere ens podem divertir”
Tadej Pogacar UAE

“Som molt pocs esportistes de primer nivell, a l'Equador, però hem fet grans coses. Estic molt orgullós de poder dur aquest mallot”
Richard Carapaz EF

“A l'equip hem fet una feina increïble per guanyar el mallot verd. Marxem amb tres etapes i tenim el pressupost més baix del World Tour”
Biniam Girmay INTERMARCHÉ

Richard Carapaz, el més combatiu i Mark Cavendish acaba l'últim

Richard Carapaz (EF) és, entre els vots d'un jurat i dels aficionats, el més combatiu d'aquest Tour. L'equatorià, que no podrà defensar l'or olímpic perquè la seva federació només té una plaça i du Jhonatan Narváez (Ineos), és el primer líder del Giro i l'únic, a més, de Pogacar. El groc per primer cop, afegir-se al club de vencedors en les tres grans (110è), que també ha liderat, i ser el combatiu en dues etapes (15 i 19), els mèrits. Mark Cavendish, que la primera setmana va desempatar amb Eddy Merckx en nombre de victòries al Tour (35 el manx), acaba l'últim de la general –141è a 6h23:11– perquè començava segon per la cua amb 1:03 de marge respecte del seu company a l'Astana, Davide Ballerini, que obria el ball en la CRI i li trauria 1:28. *Cav* (1985) ha disputat el Tour 15 cops i l'ha acabat en 8 i deixa un rècord a l'abast de Pogacar (1998), que en 5 presències –2 segons llocs en la general (2022 i 23)– n'acumula 17. Cavendish en duia 15 abans dels 26 anys i el *caníbal* (1945), 14 quan ja havia guanyat 2 dels seus 5 Tours.

L'ESPORTIU
DILLUNS, 22 de juliol del 2024
www.lesportiudecatalunya.cat
@lesportiucat
GIRONA: C/ Falgàs, 13. 17005. Tel. 972 18 64 00.

OPINIÓ

Jordi Osúa

Política i futbol: del mundial 74 a l'Eurocopa 24

Cinquanta anys després de celebrar-se un mundial, Alemanya ha tornat a ser l'epicentre d'una gran competició internacional de futbol: l'Eurocopa. El 1974 16 seleccions disputaren un campionat en un context internacional marcat per la guerra freda, la dictadura de Pinochet i el conflicte araboisraelià. Com a columnista de política internacional ("*La política en los pies*", *Tele/eXprés*) i com a cronista esportiu ("*Mundial 74. Política y marketing*", *Triunfo*), Manuel Vázquez Montalbán fixà la seva mirada en aquest rerefons polític.

El mateix dia del partit inaugural entre la República Federal d'Alemanya i Xile, el periodista barceloní destacà les accions hostils contra la selecció sud-americana promogudes per grups de xilens refugiats, amb el suport de diverses organitzacions d'esquerres. A més, la policia temia un possible atemptat terrorista perpetrat per escamots àrabs residents al país. L'atenció mediàtica entorn el mundial el convertia en un escenari comunicatiu ideal per donar a conèixer les seves reivindicacions. D'altra banda, un sorteig malèvol emparellà les dues Alemanyes –occidental i oriental– al mateix grup. El resultat d'aquest enfrontament s'interpretaria com un senyal de l'hegemonia d'un bloc, i dels seus mètodes i sistemes, enfront de l'altre. La derrota dels occidentals provocà l'enuig de Müller i Beckenbauer amb la posició neutral del públic d'Hamburg.

L'Eurocopa també ha estat l'escenari en què les institucions, els jugadors o les aficions s'han manifestat respecte a algunes qüestions relacionades amb el panorama polític, com ara la guerra d'Ucraïna, l'odi generat pel conflicte dels Balcans i l'ascens dels partits d'extrema dreta. En el partit contra Ucraïna, els aficionats romanesos exhibiren una bandera de la República Popular de Donetsk i celebraren la victòria amb crits a favor de Putin. Els futbolistes ucraïnesos entonaren el seu himne amb una bandera lligada al coll per recordar el drama que viu el seu país.

Tot i no haver-hi enfrontaments directes entre les nacions sorgides de l'antiga Iugoslàvia, les ferides encara obertes també van supurar als estadis. Daku festejà l'empat d'Albània davant Croàcia amb la seva afició proferint insults contra Macedònia del Nord. I, durant el partit, ambdues aficions corejaren "matar el serbi", fet que comportà l'amenaça de Sèrbia d'abandonar el torneig.

Finalment, en les rodes de premsa prèvies als partits, jugadors d'ascendència africana com ara Dembélé, Koundé, Thuram i Mbappé feren una crida a la participació dels joves en les eleccions franceses per aturar l'avenç de l'extrema dreta, contrària a la immigració. Posteriorment, no van amagar a les xarxes socials la seva alegria per la derrota del partit de Le Pen. Dos dies abans, la UEFA havia sancionat l'heroi turc Demiral per celebrar els gols davant d'Àustria amb el gest dels Llops Grisos, un grup supremacista i feixista representat políticament pel partit ultranacionalista MPH (soci de govern del president Erdogan).

En la seva anàlisi política del mundial d'Alemanya (1974), Vázquez Montalbán afirmava: "Els peus dels futbolistes no poden enderrocar governs ni molt menys sistemes, però poden potenciar o deteriorar imatges." Mai no sabrem del cert quina ha estat la repercussió de les declaracions dels jugadors francesos en el desenllaç final de les eleccions legislatives del seu país, però de ben segur que els seus peus –no van ser eliminats fins passades les votacions– i, sobretot, les seves veus afavoriren la mobilització d'un determinat tipus d'electorat identificat amb una França més oberta i plural.

En canvi, potser un excés d'optimisme traí Montalbán en constatar "un descens del patriotisme entre el públic" i augurar "un futur de futbol distès i dessacralitzat ben jugat per professionals". Malauradament, l'Eurocopa ens ha deixat suficients exemples de com els campionats internacionals continuen sent un entorn procliu per a l'expressió d'un sentiment nacionalista excloent i bel·ligerant que roman latent entre alguns aficionats i futbolistes i del qual els governants miren de treure profit.

Els diferents agents implicats en l'univers futbolístic tenen una responsabilitat civil i ciutadana que han d'exercir davant determinades manifestacions socials. La UEFA no ha de vetllar només pels valors d'igualtat de drets, inclusió, respecte a la diversitat, dignitat personal i unitat pel bé comú –pla estratègic 2024-2030– dins les seves competicions, sinó també al si de totes les societats i nacions del món. Només així el futbol deixarà de ser un simple entreteniment lucratiu per convertir-se en un instrument de transformació social que garanteixi una convivència pacífica i ens faci guanyar en qualitat humana. Lamine Yamal i Nico Williams poden esdevenir dos referents icònics d'aquest canvi de mentalitat.

La selecció francesa, durant l'Eurocopa ■ EFE / EPA / RONALD WITTEK

L'ESPORTIU
C/ Falgàs, 13. 17005. Girona
Tel: 972 186 400.
info@lesportiudecatalunya.cat
Dipòsit Legal: GI-680-2014
Amb el suport: Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència
EDITA: HERMES COMUNICACIONS SA.
PUBLICITAT: EDU CIURANA.
DIRECTOR
XEVI MASACHS I PERACAULA.
DIRECTOR ADJUNT
JOAN MARTÍ.